

F

B

A

MEMÒRIA ANUAL

→2018

Carta del president ^{p.4} El nostre fundador ^{p.5}
Patronat ^{p.12} Activitats per al compliment de
finalitats 2018 ^{p.14} (Educació ^{p.15} Arquitectura ^{p.17}
Cultura ^{p.19}) Comptes ^{p.26}

Carta del president

Sr. Ángel Sáez
President Fundació
Bosch Aymerich.

Tot just iniciada la meva presidència, vull agrair la dedicació i la feina feta pel meu predecessor, el Sr. Joan Ros Petit, que des de l'any 2016 va presidir aquesta Fundació i va endegar l'activitat de la seva obra fundacional, seguint les voluntats expressades pel seu fundador, el Sr. Josep Maria Bosch Aymerich.

L'obra fundacional de la Fundació Bosch Aymerich té per objecte la creació, el foment i el desenvolupament d'activitats d'interès general, relacionades amb el món de les Arts, la Cultura, les Ciències, l'Esport i la Salut, fomentar la qualitat de vida de les persones de la tercera edat, la formació i/o l'educació en el lleure de la joventut i, específicament, l'Arquitectura i l'Urbanisme, preferentment dins el territori de Catalunya. Des del Patronat us volem fer partícips de les diferents actuacions de l'Obra Fundacional que s'han dut a terme en el decurs de l'any 2018, que s'han focalitzat en els àmbits d'educació, cultura i arquitectura, concretament mitjançant:

- Segona edició de beques per als estudiants universitaris dels municipis d'**Alp, Das, Urús i Bagà**.
- Conveni amb la **Fundació Gresol** Projecte Home per a l'execució d'una reforma del local ja cedit per la Fundació Bosch Aymerich.
- Conveni amb el **Col·legi d'Arquitectes de Catalunya** per a l'organització d'una exposició dedicada a la figura i l'obra del nostre Fundador, en **Josep Maria Bosch Aymerich**.
- Conveni amb la Parròquia de la **Puríssima Concepció** per a la reparació dels vitralls de la basílica.

Pel que fa a la situació patrimonial i d'ingressos, la solidesa financera de la Fundació s'ha vist reforçada per la important injecció de liquiditat que ha suposat la venda de la companyia Levitt Bosch Aymerich S.A., de la qual la Fundació era titular del 50% de les accions, i que ens porta a disposar d'uns actius importants a nivell de la Fundació i el seu grup empresarial. Així mateix, s'ha procedit al pagament d'un dividend de 10 milions d'euros de les companyies del grup a la Fundació, que es destinaran en els propers 4 anys a activitats dins dels àmbits d'actuació de la Fundació.

Finalment, no vull deixar passar l'oportunitat de poder agrair a tots els empleats i col·laboradors del grup d'empreses Bosch Aymerich la seva dedicació i els animo a seguir amb la mateixa il·lusió i empenta, per, entre tots, fer créixer el llegat del Sr. Josep Maria Bosch Aymerich i, d'aquesta manera, poder impulsar les activitats pròpies de la Fundació mitjançant el rendiment de les seves empreses i capital financer.

Josep Mª Bosch Aymerich

Girona
18.09.1917
†
Barcelona
16.02.2015

Josep Mª Bosch Aymerich
Fundador

Si haguéssim de destacar un aspecte en la trajectòria professional de Josep Maria Bosch i Aymerich seria, sens dubte, el de la formació.

Serveixi com a prova un fet incontestable: quan, a principis dels anys cinquanta, el govern dels E.U.A. va requerir al famós MIT (Massachusetts Institute of Technology) que li proporcionés els noms dels tècnics més ben preparats de l'Estat espanyol, qui encapçalava la llista era Bosch i Aymerich.

Gironí, fill d'un advocat dedicat a la indústria minera i d'una pubilla de Castelló d'Empúries, va haver de passar la infància sota el signe de la ruïna econòmica de la família i una adolescència truncada per la desgraciada guerra civil en què van morir assassinats el pare i un germà. Res d'això, però, el va abatre. En acabar la guerra es va preparar a l'Acadèmia del Sr. Humet, de Barcelona, per aprovar la segona prova d'ingrés a la carrera d'enginyer industrial. Cursant ja el primer curs a l'Escola Superior d'Enginyers, va sobrevenir la inesperada defunció del director de l'Acadèmia. Atenent a l'alta preparació i la

capacitat excepcional d'aquell jove, la vídua del Sr. Humet, aconsellada pels professors del primer curs de la carrera, li va demanar que s'encarregués de la direcció. Es pot dir que l'Àlgebra, la Geometria i la Física el van convertir en el "germà gran" d'un grup de joves provinents de les famílies més poderoses de Catalunya, els quals lluitaven per superar la duríssima barrera d'entrada i l'estricta "numerus clausus" que s'imposava en la carrera d'Enginyeria d'aquella època. Aquesta feina el va proveir d'una independència econòmica que li va permetre cursar els primers sis cursos de la carrera d'Arquitectura (la seva gran passió), la qual constava, llavors, de nou cursos.

També va acabar els sis cursos que li quedaven de la carrera d'enginyer. Amb els màxims honors, va ser el número u en les respectives promocions de les tres Escoles d'Enginyeria Industrial d'Espanya (Barcelona, Madrid i Bilbao) i va obtenir, a més, el "Premi Nacional de Fi de Carrera" de l'any 1944. El ministre d'indústria, Antonio Suances, li va donar en persona el guardó i li

va aconsellar que deixés l'ensenyament per dedicar-se a la gestió. El jove enginyer li va causar tan bona impressió al ministre que li va oferir el càrrec de delegat de l'"Institut Nacional d'Indústria" (INI) a l'estranger, donant-li la possibilitat d'escollir el país. Va escollir els Estats Units d'Amèrica, quan encara no havia acabat la Segona Guerra Mundial. Sense pensar-s'ho dues vegades es va dirigir a un destí que li marcava de manera determinant: Cambridge, seu de la Universitat de Harvard.

També per consell del ministre, abans de sortejat submarins alemanys per l'Atlàntic, va aprendre a capejar les dures condicions de l'activitat fabril en l'espatllat aparell productiu espanyol. Mentre feia les pràctiques d'alferes a les Milícies Universitàries, va treballar a la fàbrica d'hèlixs Elizalde a Barcelona i després a les drassanes de l'Empresa Nacional Bazán, al Ferrol. També en l'àmbit personal va ser determinant el sinuós recorregut, imposat per la guerra, del transatlàntic "Marqués de Comillas" que el va portar a la potència que es perfilava com la gran vencedora de la conflagració.

En aquells trenta dies va conèixer una jove catalana estudiant de dret i futura advocada, Maria Rosa Escarpenter i Fargas, la família de la qual vivia a Cuba. Pocs anys després, amb ella va contreure matrimoni.

La segona etapa en la formació acadèmica de Bosch i Aymerich va ser igualment brillant. En el mític Institut Tecnològic de Massachusetts va tenir el privilegi d'assistir a les classes magistrals que impartien arquitectes de la talla d'Alvar Aalto, Le Corbusier o Walter Gropius. L'excepcionalitat del moment li va permetre, a més, convertir els dos anys del postgrau en un sol any d'estudis intensos, graduant-se com Master of Science in Business and Engineering Administration. Possiblement va ser el primer espanyol que el va obtenir. Conseqüència d'això va ser l'oferiment per part del Departament d'Estat Nord-Americà de la direcció de "Puerto Rican Development Corporation", que no va acceptar perquè considerava que s'havia de centrar, en primer lloc, al seu país.

El tercer assoliment significatiu -de tornada dels EUA, al maig de 1947, i ja desvinculat de l'INI- va ser acabar en un any els tres cursos que li faltaven per graduar-se com a arquitecte, obtenint, tot seguit, el doctorat en Enginyeria i en Arquitectura.

Poc després se li va concedir l'honor de formar part de la Junta Directiva de la Reial Acadèmia de Doctors. Abans de passar a descriure l'activitat empresarial i professional de Josep Maria Bosch i Aymerich, encara cal ressaltar, en l'apartat econòmic o formatiu, dos fets significatius. Un és el nomenament com a representant del MIT a Barcelona i l'altre a la fundació, conjuntament amb un bon amic, el Dr. Josep Poal, de l'Institut d'Estudis Nord-Americans, a la ciutat de Barcelona.

Va fer el que va poder per aconseguir llicències d'instal·lacions industrials americanes a Catalunya, però l'Administració d'aquells temps no ho veia amb bons ulls. Davant d'obstacles insalvables, va concentrar els seus esforços en la direcció contrària: aconseguir i explotar patents espanyoles als EUA.

Amb aquesta finalitat va posar en marxa l'empresa American Contract Card Inc. A Euclid (Ohio). Però va haver de delegar aquestes activitats quan, l'any 1947, va guanyar per concurs la plaça de Director Tècnic Industrial de la Zona Franca de Barcelona. Treballant per a aquest organisme col·labora decisivament en la instal·lació de la fàbrica SEAT a la Zona Franca, en contra del desig del director general de llavors, Ortiz

Josep M. Bosch Aymerich, als trenta anys, en tornar dels EUA, amb l'únic bagatge empresarial consistent en coneixements tècnics i multitud d'idees.

Als vuitanta-vuit anys, al despatx de direcció d'una de les seves empreses amb el mateix neguit de sempre per endegar nous projectes.

Echagüe, entestat a portar-la a Bilbao. Els informes presentats per ell en el Consorci van ser tan contundents, i plantejaven unes condicions tan avantatjoses, que van decantar la balança a favor de l'opció barcelonina.

D'aquesta mateixa època és una altra audàcia tècnica que reflecteix la visió de futur que tenia en el camp de la planificació urbanística. Concebre 01:00 via perifèrica de cent metres d'amplada per a la Zona Franca. Molt per sobre de les especificacions que s'estilaven a l'època, i que els polítics consideraven llavors una "veritable bogeria". El temps li ha donat la raó i ha resultat ser un gran encert per a Barcelona i l'àrea metropolitana, especialment per a l'àrea del Baix Llobregat, quan va donar lloc al Cinturó del Litoral que, curiosament, més tard projectaria una empresa del mateix Bosch Aymerich.

Tot i les poques facilitats que ha tingut a la seva terra, cal assenyalar algunes obres d'envergadura. Per exemple la Vila Olímpica, destinada a jutges i periodistes de Badalona (Montigalà), el complex d'apartaments de luxe Cap Sa Sal de Begur a la Costa Brava i l'hotel Reymar a Tossa de Mar, per al seu germà Alfonso.

En paral·lel, es va dedicar a l'activitat immobiliària a Barcelona. És destacable l'empresa ECISA, formada també amb antics companys de la carrera d'enginyers. L'endemà de l'obtenció del títol, per a aquesta empresa va presentar a visar al Col·legi d'Arquitectes el projecte d'un edifici de mitja illa de cases a l'Eixample. Va ser comentat com el més remarcable de l'any 1948.

El seu destí, tant professional com empresarial, estaria marcat per una data transcendental en la història contemporània d'Espanya. El 26 de setembre de 1953 es va signar, amb els EUA, els convenis de col·laboració que posaven fi a l'aïllament internacional del règim franquista.

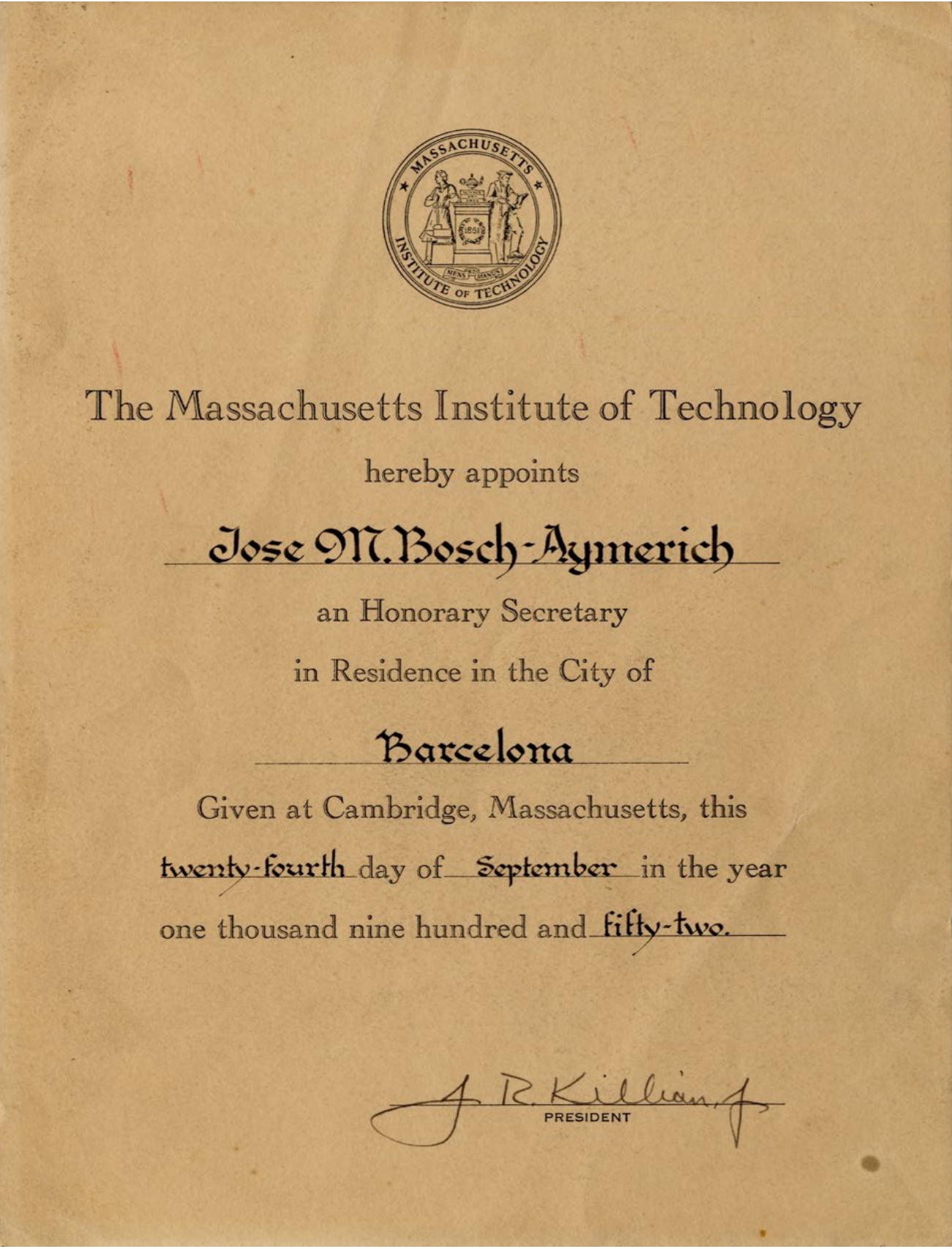
Les bases militars que s'havien d'implantar en territori espanyol eren la part més destacada del tractat. La Navy va ser l'encarregada de cons-

truir les bases hispanoamericanes i va contractar diverses empreses del seu país per al disseny de projectes. Una de les principals va ser la de l'ex-almirall Frederic R. Harris, empresa que projectava les instal·lacions petrolíferes del Golf Pèrsic. Aquestes companyies es van agrupar en l'AESB (Architects and Engineers Spanish Bases) i es van posar en contacte amb José María Bosch Aymerich. Es va constituir llavors "Bosch Aymerich i Associats, SA". En pocs dies el petit estudi de l'arquitecte i enginyer va esdevenir una gran empresa que arribaria a comptar amb més de 300 col·laboradors.

Amb tot, va ser encara més decisiu en la seva trajectòria empresarial el que va venir poc després d'acabar el seu treball per al govern americà. Un dels més importants contractistes, Frederic R. Harris Inc., va proposar al seu col·laborador català seguir treballant junts. Així el client es va convertir en soci i va sorgir Harris Bosch Aymerich S.A., companyia encarregada de desenvolupar importants obres públiques en territori espanyol i posteriorment a Bèlgica, els EUA i Sudamèrica. Cal destacar la xarxa d'autopistes al País Basc, els ports petrolífers de La Corunya, Castelló i Tarragona i el pantalà petrolífer del port de Barcelona.

Secretari Honorari del MIT a Barcelona.

Nomenament, l'any 1953, com a secretari honorari del MIT a Barcelona. Posteriorment fundà el MIT Club d'Espanya, i en fou president. L'associació té com a objectiu reforçar els lligams entre els graduats i el prestigiós centre educatiu i de recerca.

Com a colofó del bagatge tècnic que havia acumulat, l'any 1965 va succeir un altre fet decisiu que el consolidaria en el terreny empresarial. L'empresa Planning Research Corporation, PRC, formada per l'elit dels funcionaris tècnics de l'administració americana, que cotitzava a la borsa de Nova York, va absorbir, entre d'altres, al seu soci Frederic R. Harris, la qual cosa va comportar que Bosch Aymerich es convertís en un petit associat de PRC. En aquells temps no era poca cosa formar part de la cua del gran lleó americà. Tant era així que, a partir d'aquest fet, deixaria de batre com un gat panxa enlaire pels llocs de permanència a la primera divisió i passaria a disputar els primers llocs de la classificació. Per fer-se una idea de la magnitud de l'empresa, cal recalcar que hi havia assignats més de 2.000 tècnics d'alta qualificació només per a un dels projectes de PRC: la llançadora Columbia de la NASA a Cap Canaveral.

Bosch Aymerich va ser nomenat director mundial de la Divisió d'Arquitectura de la multinacional i, en companyia de la seva esposa, es va convertir en un viatger incansable, per estudiar sobre el terreny, projectar i controlar l'execució de les obres desenvolupades per PRC als cinc continents.

L'any 1952, amb la seva esposa, **Maria Rosa Escarpenter**, i el matrimoni **Herbert Gleitz**, socis del jove **Bosch Aymerich**, a Euclid.

Per exemple, en funció d'un contracte amb la "Royal Commission of Jubail & Yambu", encarregada dels oleoductes que anaven del Golf Pèrsic al Mar Roig, va dissenyar i va vigilar la construcció a l'Aràbia Saudita de les ciutats petrolíferes de Jubail i, sobretot, de Yambu. En tornar dels EUA

es va posar a treballar en la gran il·lusió de la seva vida, aquesta vegada situada al mig de Barcelona: en el triangle d'or de Plaça Catalunya-Pelai-Bergara, la cobejada illa de cases que, en part, restaria lliure sobre l'antiga terminal del tren a Sarrià. Per a aquest espai, va presentar el 1955 un projecte a la III Biennal Hispano-americana d'Art, obtenint el Gran Premi d'Arquitectura. L'any següent la proposta va ser ratificada amb el Primer Premi del Saló Internacional d'Arquitectura i Art Monumental. Era ni més ni menys que un edifici de 40 pisos, una audàcia arquitectònica impensable per a una ciutat en la qual abans del 1992 no es concebien edificis d'aquesta envergadura.

Però a ell li semblava que tenia el camí expedit. Només li calia posar-se mans a l'obra, convencent amics, polítics i empresaris influents. Amb ells va crear una empresa "Iniciatives Barcelonines, SA" (IBSA), presidida per Miguel Mateu Pla (ex-alcalde de la ciutat). Hi participaven Luís Olano Barandiarán, el Baró de Viver (també antic alcalde), membres de la família Recasens (fundadors de Cepsa), la família Molins (Ciments Molins), els germans Luís i José Noguer Sunyol, (d'Indústries Agrícoles, SA.), el seu cosí Jose Ildefons Sunyol, el Dr. José Poal, Alberto Palachi, l'agent de canvi i borsa Pau Negre, el Banc de Madrid, el Banc Comtal, Torras: Ferreries & Cons-

truccions, l'empresa MACOSA, etc. Entre altres entitats de la ciutat, figurava també l'empresa Aluminium Company of Canada, que es comprometia a aportar el material més distintiu de l'obra. La proposta va provocar una gran controvèrsia i l'Ajuntament va convocar un concurs per adjudicar la construcció d'un edifici singular al solar més cobejat del país. IBSA va ser l'única empresa que es va presentar. Però, com és fàcil suposar, hi havia altres interessos en pugna. Contínues oposicions i intrigues el van acabar desil·lusionant i va decidir abandonar la idea. Es va acabar venent IBSA a una empresa estrangera perquè els accionistes poguessin recuperar la inversió.

Considerava el projecte digne de la monumentalitat de la capital catalana, ara bé, segurament l'havia posat sobre la taula massa aviat. Se sent una mica dolgut quan afirma que "fer les coses a Catalunya ha estat -almenys per a mi- com una carrera d'obstacles, però jo vull molt la meua terra i vull continuar aquí. En canvi, treballar fora d'Espanya m'ha resultat més atractiu". També afegeix que la Comunitat de Madrid li ha estat favorable. Així ho demostren una sèrie d'edificis emblemàtics i els milers d'habitatges unifamiliars construïts a través de la immobiliària Levitt Bosch i Aymerich SA, que s'ha convertit en una de les empreses líders en aquest camp.

Projecte per a l'ampliació de la Fira de Barcelona.

Amb el seu criteri d'edificar en altura a les zones abruptes i deixar per a altres usos els terrenys plans, quan projectava el Cinturó del Litoral, va concebre l'accés a un nou front de mar de la muntanya de Montjuïc; el qual estaria format – entre d'altres- per nous edificis representatius de la Fira. Estarien comunicats amb els de la plaça de la Font d'en Buïgas mitjançant tapisos mòbils discontinus, a través d'una ampla galeria subterrània d'expositors. Això donaria a la nostra Fira una gran personalitat i milloraria considerablement la visió des del mar d'aquesta part de la ciutat.

Plànol de pistes de la popular estació d'esquí de **Masella** en l'actualitat.

El març del 2001, en reconeixement a la seva aportació al desenvolupament del municipi i de tota la comarca, l'Ajuntament d'Alp posà el nom de Josep Mª Bosch Aymerich a un carrer i li dedicà una placa commemorativa.

l'Ajuntament d'Alp posà el nom de **Josep Mª Bosch Aymerich** a un carrer i li dedicà una placa commmemortativa.

Text adaptat: Ed. 2006 “El Traç de l'Excel·lència” Empreses Emprenedors Dirigents. Barcelona. España. Editorial Dobleerre.

L'esperit inquiet i sempre atent a les oportunitats que se li presentaven el va portar a graduar-se, l'any 1954 com a Tècnic Urbanista, en la branca d'enginyer i en la d'arquitectura, en l'“Institut d'Estudis d'Administració Local”. Per aplicar els coneixements adquirits es va associar amb Mateu Schohl, enginyer hidrogeòleg, amb qui va posar en marxa l'empresa denominada SAETA, “Societat Espanyola d'Explotacions Turístiques i Agrícoles”, dedicada a crear terreny urbà o de revaloració agrícola, recuperant predis erms. Com a resultat d'aquestes activitats, encara manté la propietat d'alguns terrenys recuperats, a més de l'Hotel de Suites Sa Punta de S'Estañol a la platja

de la Badia d'Alcúdia (Mallorca), així com el terreny necessari per a l'Estació d'Esquí de Masella, obra de gran dificultat d'execució des del punt de vista tècnic i paisatgístic, que ha estat un factor determinant en la dinamització econòmica de la comarca de la Cerdanya. Acte d'inauguració a Masella del carrer del Sr. Bosch Aymerich (28-03-001).

Acte de lliurament de la **Creu de Sant Jordi**, l'any 2013, concedida per la seva contribució a l'economia, singularment en els sectors turístic i immobiliari".

L'any 2013 li fou concedida la Creu de Sant Jordi, en reconeixement a la seva contribució a l'economia, singularment en els sectors turístic i immobiliari i per haver impulsat activitats socials i culturals des de la Fundació que porta el seu nom.

Als seus 97 anys i després d'haver lluitat per les seves empreses, deixa un llegat empresarial que va crear al llarg d'una vida de treball infatigable. Sempre recolzat per la seva amorosa i ja morta esposa **M. Rosa Escarpenter Fargas** i envoltat de bons col·laboradors. La seva iniciativa filantròpica, en la qual en els últims temps va concentrar treball i esperances, és la **Fundació Privada Bosch i Aymerich**, creada l'any 1996, que entre altres activitats, té com a objectiu el foment dels estudis i la creació en els àmbits de l'Arquitectura i l'Urbanisme.

Patronat

La composició del Patronat que actualment consta en el registre de Fundacions de la Generalitat, es el següent:

President

Sr. Angel Sáez

Vice-president

Sr. Xavier Nolla

Secretari

Sr. Antoni Bosch

Vocals

Sra. Elena Cabarrocas

Mn. Ramon Corts

Sr. Àngel Dutras

Sr. Andrés Escarpenter

Sr. Ricard Huguet

Sr. José Ramón Moras

Sr. Josep Maria Pujol

Sr. José Antonio Pérez

Sra. Montserrat Ribó

Patronat

Comissió permanent

Sr. Antoni Bosch

Sra. Elena Cabarrocas

Sr. Àngel Dutras

Gerencia

Sr. Rafael Faus

Activitats per al compliment de finalitats 2018:

Educació
Arquitectura
Cultura

Educació
Arquitectura
Cultura

Segona edició de beques **Fundació Privada Bosch Aymerich** per a residents dels municipis **d’Alp, Das i Urús.**

Signatura del conveni 2017,
i acte d'entrega.

Per segon any es va procedir a la signatura del conveni de col·laboració entre la Fundació Privada Bosch Aymerich i la Fundació de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, “la Caixa” per a la concessió de beques d'estudi per a estudis de grau mitjà i superior dels habitants dels municipis d’Alp, Das i Urús i, com a novetat, la concessió de dues beques de Doctorat i Màster per als habitants de tota la comarca de la Cerdanya.

El conveni es va signar el 20 de Novembre del 2017, amb l'assistència per part de la Fundació dels Srs. Xavier Nolla (VicePresident i Director de Masella), Antoni Bosch (Secretari) i les Sres. Elena Cabarrocas (Vocal i membre de la Comissió Permanent de la Fundació) i Maite Martí (Directora Comercial de Masella), i per part de la Fundació La Caixa els Srs. Jaume Masana (Director Territorial de Catalunya) i els Srs. Jordi Porta (Director de Zona) i Marc Porta (Director d’Oficina) L'objectiu de les beques és ajudar a fomentar la millor formació dels habitants de la comarca de la Cerdanya com a mitjà per a potenciar-ne el seu desenvolupament futur mitjançant una població més preparada. És també un dels objectius de la Fundació Privada Bosch Aymerich: retornar via ajudes, a les poblacions allà on hi és present mitjançant l'activitat de les seves

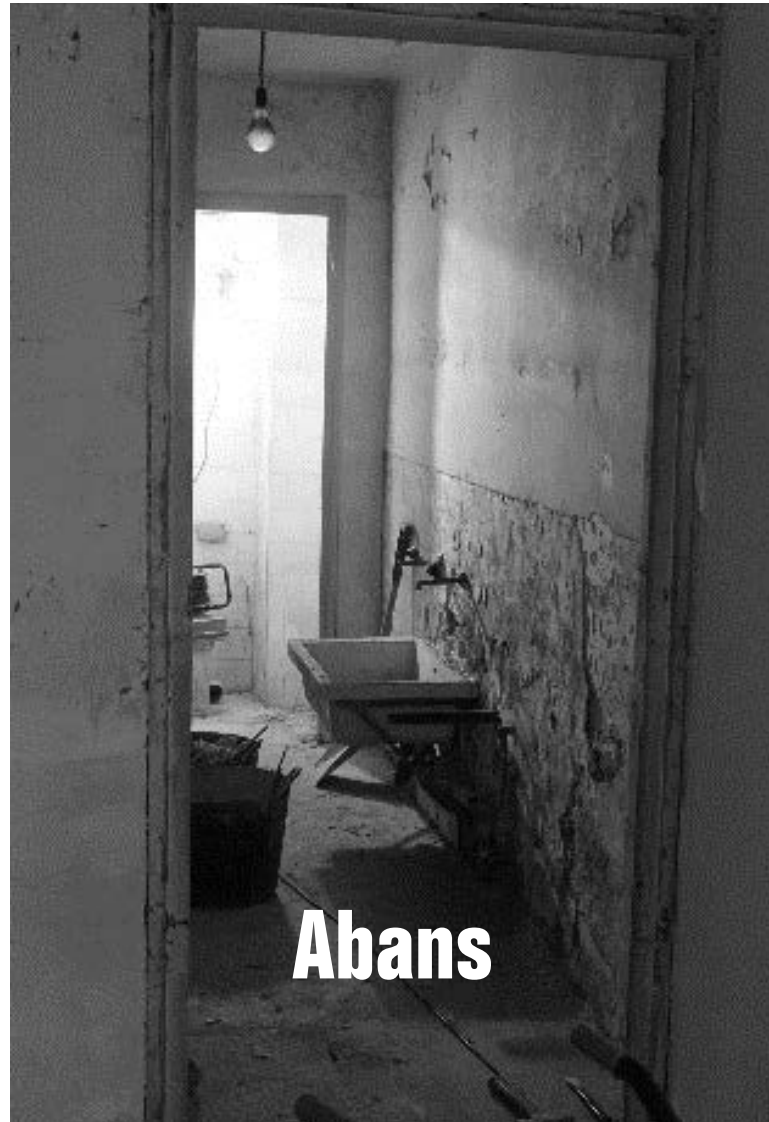
empreses, com una manera de retornar a aquestes poblacions part dels beneficis obtinguts per l'activitat d'aquestes.

En aquesta edició s'han presentat 37 sol·licituds de les quals s'han atorgat dues beques de Doctorat i Màster amb una nota mitjana dels expedients de 8,95 i un valor total de 10.000 €, i quinze beques de Grau Mitjà i Universitari amb una mitjana dels expedients de 7,50 i un valor total de 30.000 €, sumant un total de 40.000 € en beques atorgades.

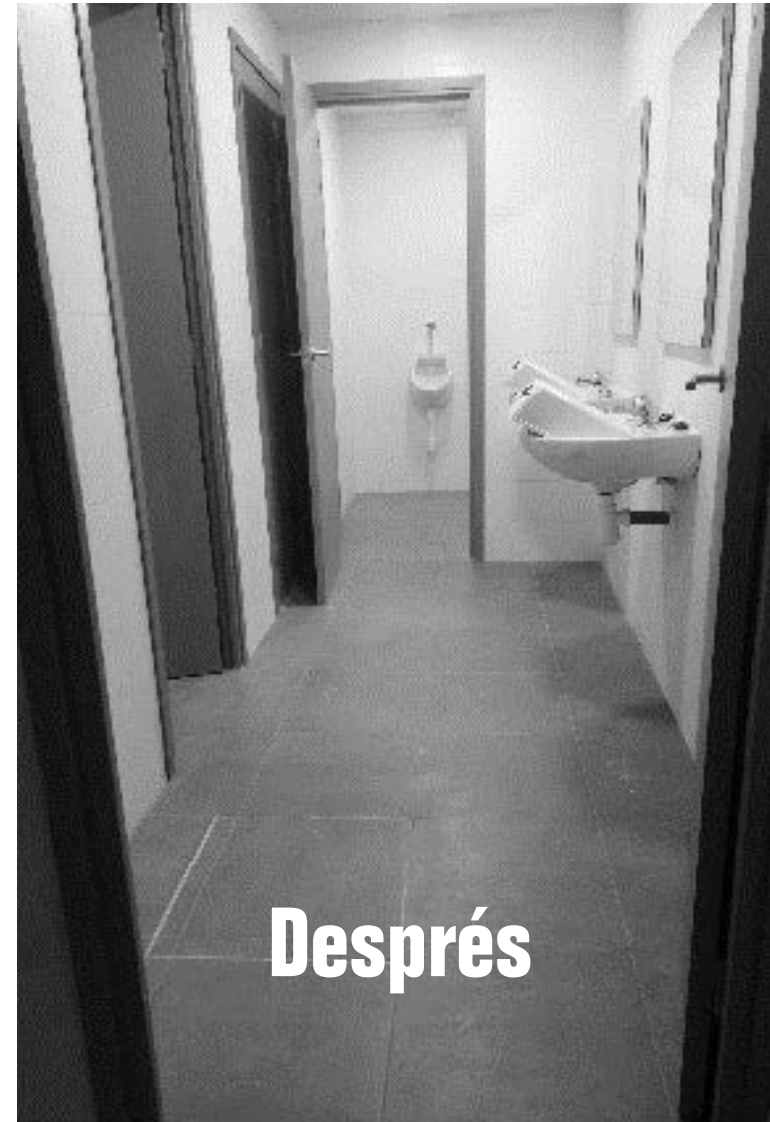
L'acte d'entrega es va dur a terme el dia 4 de febrer a les instal·lacions de l'estació d'esquí de Masella, al qual van assistir els Patrons de la Fundació Privada Bosch Aymerich, el Sr. Jaume Masana en representació de la Fundació la Caixa, el Sr. Francesc Xavier Civit (Coordinador d'Actuacions Interdepartamentals en les Estacions de Muntanya de la Generalitat de Catalunya), el Sr. Ramon Moliner (President del Consell Comarcal de la Cerdanya i Alcalde d'Alp), el Sr. Enric Laguarda (Alcalde de Das) i el Sr. Isidre Ravetllat (Tinent d'Alcalde de l'Ajuntament d'Urús).

Educació
Arquitectura
Cultura

Conveni amb la Fundació Gresol: **Projecte Home**

Abans

Després

Projecte Home Catalunya és una organització no governamental fundada l'any 1995 que promou l'autonomia de les persones a través del tractament, la prevenció i la sensibilització de les addiccions a Catalunya. Han ajudat més de 20.000 persones amb problemes d'addicció. Són un equip de 160 professionals, entre treballadors i voluntaris.

El desenvolupament de l'activitat duta a terme per Projecte Home es realitza en uns locals cedits per la Fundació Privada Bosch Aymerich. En el decurs del 2017 es va cedir un local addicional, antigament ocupat per l'arxiu històric del Sr. Josep Maria Bosch Aymerich. Aquest espai ha permès a Projecte Home oferir una millor atenció als usuaris que segueixen programes de tractament, amb un espai més ampli i polivalent que també serveix per fer-hi trobades, activitats formatives i actes públics. Aquest any 2018 s'ha dut a terme la reforma dels lavabos del local cedit i reformat l'any 2017 que havien quedat tapiats en la reforma.

Educació
Arquitectura
Cultura

Exposició COAC 17 sobre la figura de Josep Mª Bosch Aymerich.

22 projectes en 4 espais per explicar una obra prolífica.

Paisatges Corporatius
Banc Comercial
Transatlàntic,
Barcelona 1968.

Es va signar un conveni amb el Col·legi d'Arquitectes per fer una exposició d'una selecció de projectes de l'arquitecte, enginyer i empresari Josep Maria Bosch Aymerich, procedents de part del fons documental que la Fundació Privada Bosch Aymerich, gestora del seu llegat, cedeix a l'Arxiu Històric del COAC.

El Col·legi d'Arquitectes de Catalunya va inaugurar el dia 8 de novembre l'exposició "Col·leccions COAC / Josep Maria Bosch Aymerich", que mostrarà un recull de maquetes, plànols, dibuixos i fotografies seleccionades entre el conjunt documental que la Fundació Privada Bosch Aymerich va cedir a l'Arxiu Històric del COAC.

Edificis corporatius, complexos turístics, ports, aeroports, hospitals, promocions d'habitatges, bases militars, xarxes d'autopistes, entre d'altres, configuren un currículum professional que compta amb un gruix de més de 500 obres projectades en més de quinze països.

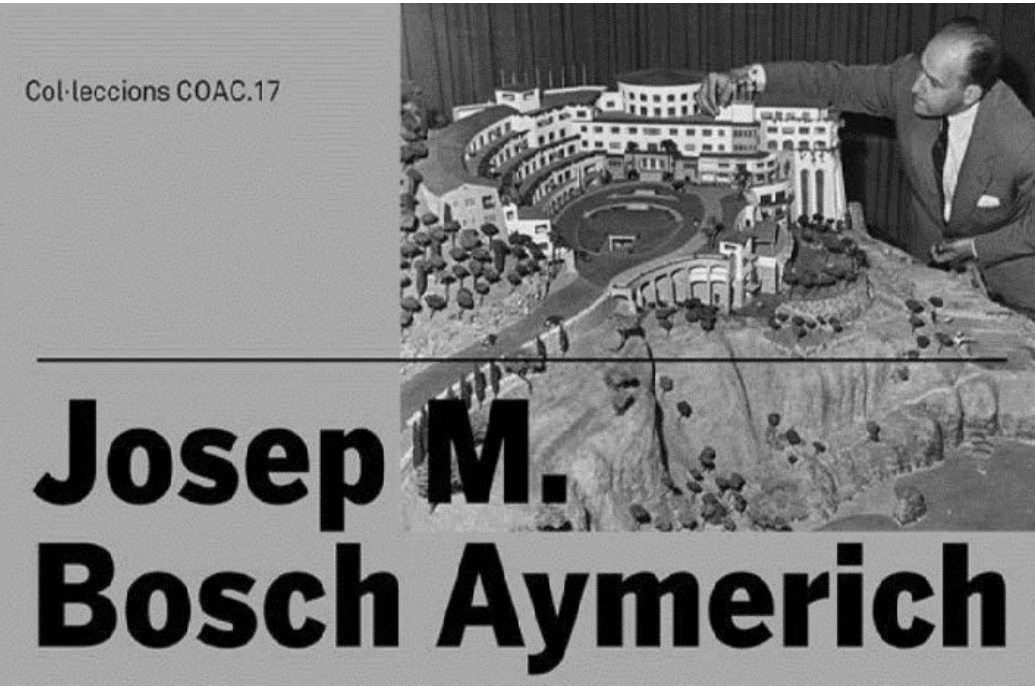
En aquesta exposició, dividida en quatre parts («grans clients», «paisatges corporatius», «oci i turisme» i «serveis socials»), es va presentar una selecció de vint-i-dos projectes —com el gratacel de la plaça Catalunya de Barcelona, mai construït, l'Hotel Cap Sa Sal a Begur, l'edifici "Toblerone" a Almeria o l'edifici per

De les 17 Exposicions COAC que ha organitzat el Col·legi d'Arquitectes de Catalunya, aquesta ha estat l'exposició amb més visitants i que major impacte ha tingut a la premsa escrita i digital.

Des de la Fundació estem molt contents que així hagi estat, a fi de donar a conèixer una mica més la figura i l'obra del nostre fundador, en Josep Maria Bosch Aymerich

al Banco Madrid al Paseo de la Castellana— amb els quals es va voler contribuir a situar la seva figura i la seva obra en el conjunt de l'arquitectura del segle XX al nostre país. Vint-i-dos projectes en quatre espais per explicar una obra prolífica.

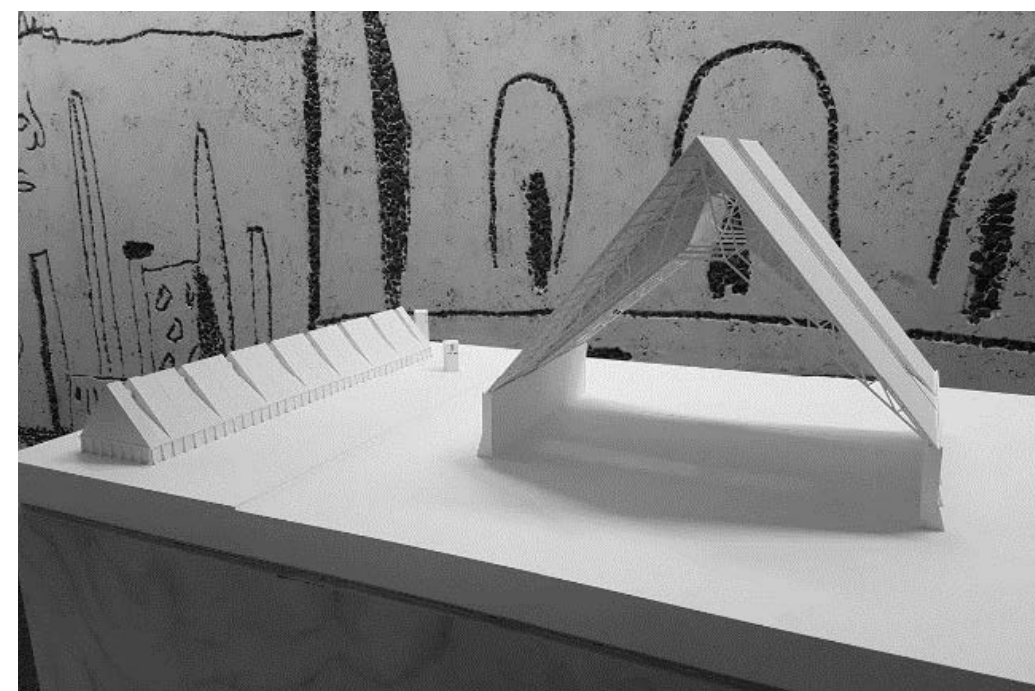
Una trajectòria tan àmplia no es pot presentar en una sola exposició. Això no obstant, el Col·legi d'Arquitectes ha seleccionat vint-i-dos projectes per il·lustrar un amplíssim currículum professional. Amb aquest objectiu, la mostra s'ha organitzat en quatre espais.

1. Grans clients

El llistat de clients de **Harris Bosch Aymerich SA** arriba a unes cent cinquanta empreses, institucions i governs d'arreu del món.

La versatilitat de Bosch Aymerich va ser clau i defineix la seva carrera professional. Així, per a un mateix client es podien resoldre amb igual professionalitat des d'instal·lacions industrials i grans infraestructures fins a edificis emblemàtics per a les seus corporatives i barris residencials per als treballadors. De fet, la cartera de productes que s'oferien es classificaven en un llistat de fins a quinze categories diferents.

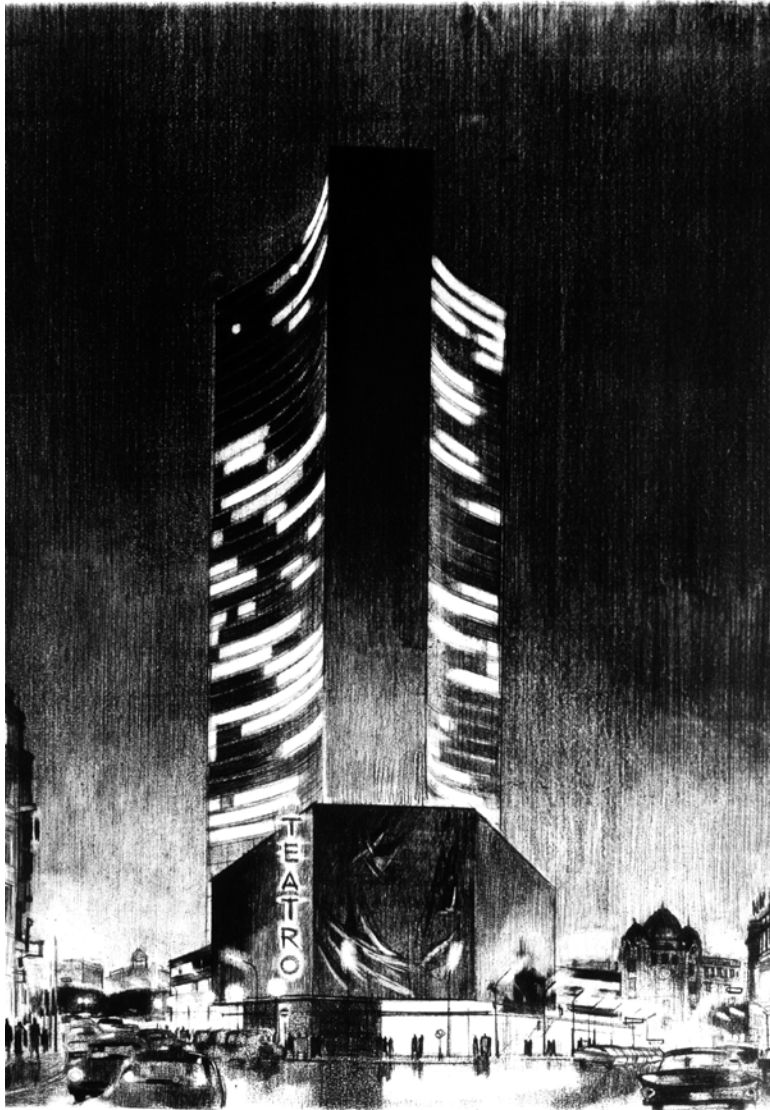
Nau per a la manipulació del mineral del ferro, coneguda com el “Toblerone”, edifici emblemàtic que durant anys determinà el paisatge urbà de la zona portuària de la ciutat

- **SEAT:**
Conjunt d'habitatges per als treballadors al Passeig de la Zona Franca de Barcelona (1953).
- **Exèrcit dels Estats Units:**
Aeroports militars i tota mena d'edificis a les bases espanyoles, incloent habitatges unifamiliars del personal d'alt rang (1950 i 1956).
- **Zona Franca i el Port de Barcelona:**
Va resoldre des de pantelans i oleoductes fins a accessos viaris i ferroviaris a la Zona del Morrot. Proposta d'un gran projecte d'urbanització residencial de la vessant marítima de Montjuïc (1966). El projecte no es va realitzar.
- **CIA Andaluza de Minas, Almeria:**
Nau per a la manipulació del mineral del ferro, coneguda com el “Toblerone”, edifici emblemàtic que durant anys determinà el paisatge urbà de la zona portuària de la ciutat. Per a la mostra d'aquest projecte s'ha d'agrair la col·laboració del Diario de Almería per haver facilitat portades on apareixia publicat l'edifici i a l'Archivo Histórico Provincial de Almería per l'aportació de documentació sobre el projecte.

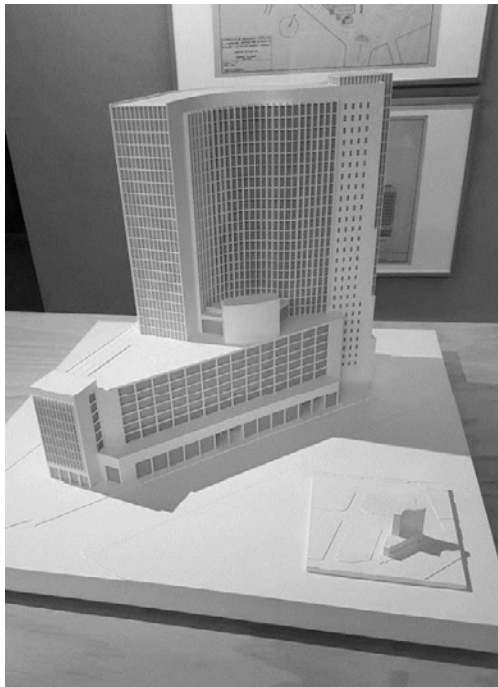
2. Paisatges corporatius

Bosch Aymerich va contribuir amb els seus edificis a construir alguns dels paisatges urbans de més qualitat dels centres de les nostres ciutats. Paisatges caracteritzats per grans architectures corporatives que, si bé poden haver estat ignorades per la crítica, són ben reconegudes pels ciutadans. A la Castellana de Madrid, la Diagonal més enllà de Francesc Macià o la part alta de la Via Augusta, els edificis de Bosch Aymerich són ben presents en l'imaginari col·lectiu.

Alguns exemples que es van poder veure en aquest espai són:

Gratacels a la Plaça Catalunya, Barcelona (1958 i 1961).

- **Banc Comercial Transatlàntic,** Barcelona (1968)
- **Hoechst Iberica, a la Travessera de Gràcia 47,** Barcelona (1961)
- **Edifici a la plaça Francesc Macià,** Barcelona (1958) — Projecte no realitzat.
- **Institut d'Estudis Nord-Americans. Via Augusta 123,** Barcelona (1960)
- **Banco Madrid**
- **Edifici a la Carrera de San Jerónimo 15 i 17,** Madrid (1964)
- **Edifici al Paseo de la Castellana, 51** Madrid (1978)
- **Comissaria del S.O.V. (Actualment Dirección General de Seguros), al Paseo de la Castellana, 44,** Madrid (1974-1977)
- **Gratacels a la Plaça Catalunya,** Barcelona (1958 i 1961) — Projecte no realitzat.

3. Oci i turisme

Estació d'Esquí de la Masella (195-1967)

Els anys centrals de l'obra de Bosch Aymerich es corresponen amb la gran explosió de la indústria turística a l'Estat espanyol. És entre aquests projectes on trobarem més diversitat estilística i més llibertat formal. Són projectes plens d'optimisme que inclouen rareses i curiositats com un gran complex turístic flotant amb una arquitectura clarament influenciada per les architectures utòpiques de la dècada dels seixanta d'Archigram. També hi trobarem, especialment a la Costa del Sol andalusa, grans complexos turístics amb interessants conjunts arquitectònics de creixement orgànic i desplegaments espacials, com és propi de les dècades dels seixanta i setanta, barrejats amb elements de les architectures vernacles mediterrànies.

En aquest espai destaquen obres com:

Hotel Cap Sa Sal, Begur (1955-1963)

- **Hotel Cap Sa Sal, Begur (1955-1963):**

El caràcter topogràfic i massiu d'aquesta arquitectura, en la qual Rubió i Tudurí col·laborà com a paisatgista i Josep Guinovart com a muralista, és un dels exemples més clars d'un primer moment del desenvolupament turístic al nostre país.

- **Estació d'esquí de Masella, Alp, Das i Urús (1965-1967)**

- **Xalets:**

Molts dels seus habitatges unifamiliars corresponen a segones residències i constitueixen alguns dels exemples més reeixits de la seva arquitectura, fins al punt que algunes d'elles van entrar al catàleg d'arquitectura moderna del Docomomo Ibèric.

4. Servei socials

Malgrat tractar-se de tipologies menys definitòries de la seva carrera, s’hi trobem architectures de gran qualitat i excel·lent resolució funcional.

El problema de la solució habitacional per a les classes més desfavorides el va preocupar sempre, i va arribar a promoure barris d’habitatges mínims a cost molt assequible, a Anglaterra.

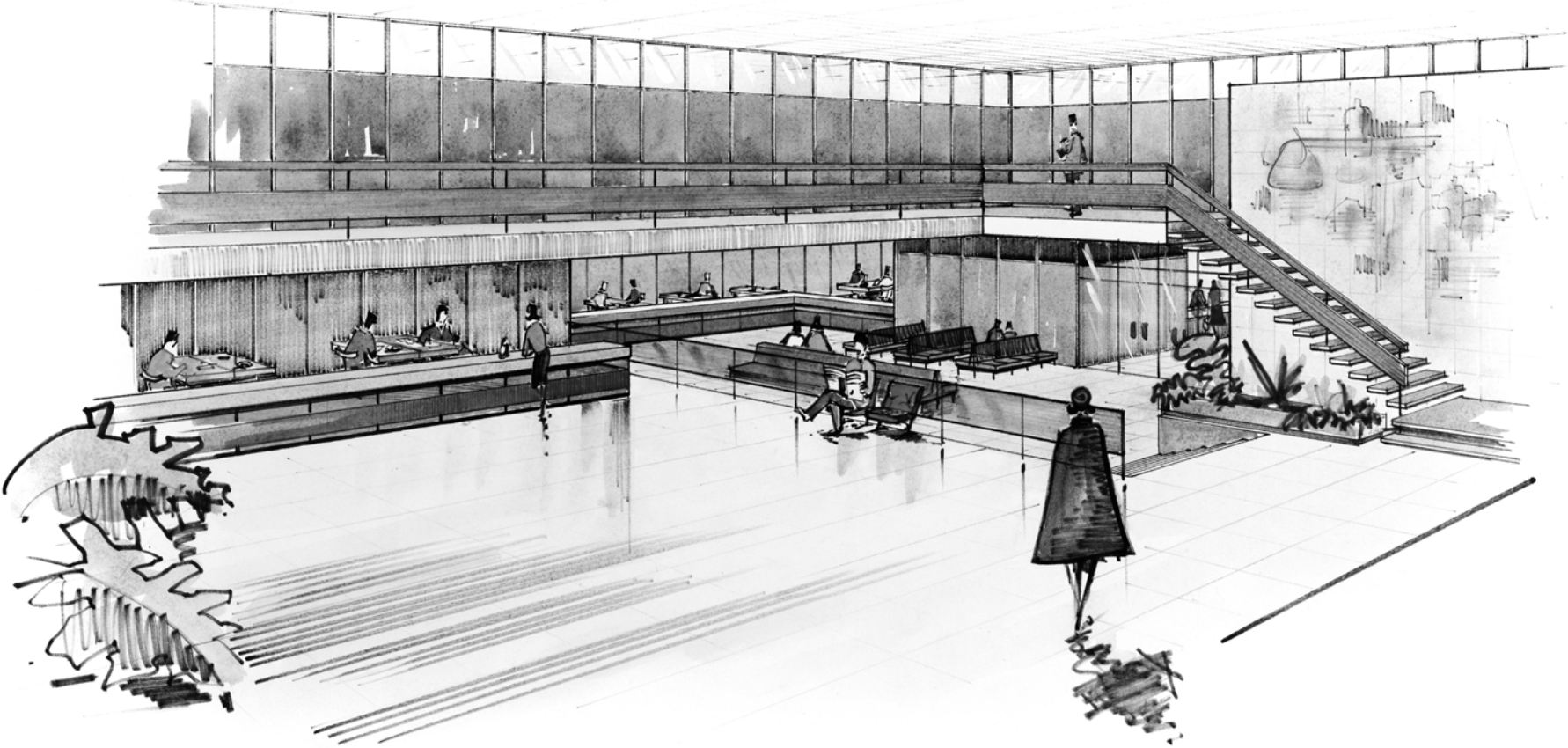
Va dissenyar gairebé trenta centres escolars arreu d’Espanya, però destaquen especialment els edificis destinats al sector sanitari: clíniques, hospitals i residències. Va construir centres hospitalaris tant a Espanya com a països del Golf Pèrsic.

Els seus edificis d’equipaments es caracteritzen per la seva impecable funcionalitat i per una arquitectura de gran solvència constructiva i dignitat formal. Els dibuixos de projecte mostren el seu interès pel detall

i la integració d’elements tècnics en l’arquitectura, des dels primers estadis de concepció de l’edifici. Segurament és en aquestes tipologies on es treu més profit d’una integració total entre l’enginyeria i l’arquitectura.

Alguns d’aquests edificis assoleixen resultats formals molt notables i de gran presència urbana.

Entre d’altres, hi trobem:

Quinta de Salut
l’Aliança, Barcelona.

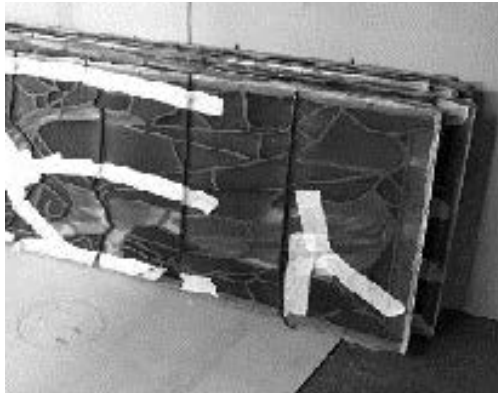
- **Hospital Puerta de Hierro,**
Madrid (1957-1964)
- **La capella de l’hospital**
ha rebut la màxima protecció patrimonial però malgrat la seva qualitat, l’edifici es troba en un estat de total abandonament.
- **Quinta de Salut L’Aliança,**
Barcelona

Cultura:

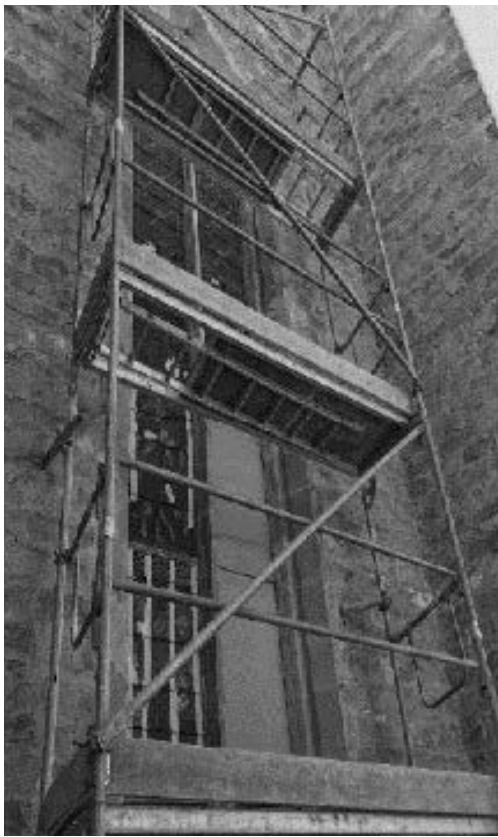
Reparació vitralls de la Parròquia de la Concepció

La Fundació, dins dels seus àmbits d'actuació, també té per a objecte la cultura i l'arquitectura. Així, durant l'any 2018 es va signar un conveni amb la Parròquia de la Puríssima Concepció de Barcelona per a dur a terme una reparació dels vitralls que s'havien malmès per l'efecte del temps i alguns actes vandàlics. La reparació dels vitralls la va dur a terme l'empresa especialitzada J.M. Bonet.

Tasques realitzades:

Treure'ls i reparar-los al taller i posteriorment tornar-los a instal·lar i protegir-los.

Muntar bastides.

Assegurar vitralls.

A títol d'exemple, es mostra la tasca realitzada en cadascun dels vitralls restaurats:

Estat en què es trobava.

Detalls dels desperfectes.

Estat un cop restaurat.

Comptes

Balanç		
Actiu no corrent	→	85.369.981 €
Actiu corrent	→	7.525.906 €
TOTAL actiu	→	92.895.887 €
Capital dotacional	→	86.569.508 €
Resta patrimoni net	→	6.253.218 €
Passiu no corrent	→	44.000 €
Passiu corrent	→	29.162 €
TOTAL passiu	→	92.895.887 €
Compte de resultats		
Ingressos	→	10.165.244 €
Despeses	→	-544.700 €
RESULTAT exercici	→	9.620.544 €

Dades resumides per memòria.

La Fundació Bosch Aymerich compleix les seves finalitats amb els ingressos de la gestió del seu patrimoni. Les ajudes monetàries que concedeix la fundació provenen únicament dels ingressos pels rendiments del seu patrimoni i dels dividends de les empreses del Grup.

La Fundació no rep cap classe d’ajuda externa, ni subvencions ni privades, ni públiques.

